

18 december 2025

ju.remissvar@regeringskansliet.se

ju.L7@regeringskansliet.se

Diarienummer Ju2025/01974

Remissvar från Sveriges Stadsmissioner

Remissyttrande över slutbetänkande Ändring av permanent uppehållstillstånd för vissa utlänningar (SOU 2025:99).

Riksföreningen Sveriges Stadsmissioner samlar på nationell nivå den lokala Stadsmissionen i Göteborg, Kalmar, Skåne, Stockholm, Sörmland, Umeå, Uppsala, Västerås, Örebro och Östergötland och arbetar för människor som lever i utsatthet och utanförskap i Sverige. Tillsammans bedriver vi professionell social omsorg, utbildning och arbetsintegration på 40-talet orter runt om i Sverige och möter 5000 - 7000 människor dagligen.

Sveriges Stadsmissioners utgångspunkter för yttrandet

Stadsmissionens är en idéburen organisation som arbetar för att skapa ett mänskligare samhälle där alla har makt att forma sina egna liv och är delaktiga i samhället. Detta gör Stadsmissionen genom att bedriva professionellt socialt arbete, utbildning och arbetsintegration utifrån en kristen värdegrund som värnar om alla människors lika värde och rättigheter oberoende av livssituation, människovärdesprincipen. Utifrån denna värdegrund har samhället ett ansvar att stötta vid utsatthet, särskilt barn, oavsett juridisk status.

I sitt uppdrag utgår Stadsmissionen från FN:s deklaration om mänskliga rättigheter och Barnkonventionen om barnets rättigheter och värnar om alla människors lika värde, oavsett livssituation.

Sammanfattning av Sveriges Stadsmissioners yttrande

Detta yttrande är avgränsat till betänkandets förslag om återkallelseordningens uppbyggnad, dess förenlighet med grundläggande rättsstatliga principer samt de rättsliga och faktiska konsekvenser som förslaget medför för enskilda, barn och samhället i stort.

Sveriges Stadsmissioner avstyrker utredningens förslag om att en särskild lag ska införas som möjliggör återkallelse av beviljade permanenta uppehållstillstånd för ett stort antal personer som lever i Sverige. Förslaget innebär ett mycket ingripande avsteg från grundläggande rättssäkerhetsprinciper, med långtgående negativa konsekvenser för enskilda individer, barn och familjer, utan att det har visats vara nödvändigt eller proportionerligt för att uppnå utredningens angivna syften.

Vi bedömer att utredningens konsekvensanalys är otillräcklig, särskilt i fråga om rättssäkerhet, proportionalitet, retroaktivitet och barns rättigheter. Förslaget riskerar att leda till ökad rättslig osäkerhet, växande utanförskap med ökade sociala och hälsomässiga påfrestningar för redan utsatta grupper.

Förslaget innebär en stor risk för försvagat förtroende för myndigheter och rättssystem. Det är en stor brist att utredningen inte analyserat vilka

konsekvenser förslaget kan få för tilliten till rättssystemet, myndigheter och samhället i stort.

Sveriges Stadsmissioner anser att den föreslagna lagstiftningen strider mot grundläggande förvaltningsrättsliga principer, EU-rätten och Sveriges internationella åtaganden. Förslaget är inte heller förenlig med proportionalitetsprincipen enligt regeringsformen och Europakonventionen eftersom proportionalitetsbedömningen inte integreras i beslutet om återkallelse.

Sveriges Stadsmissioner kan mot denna bakgrund inte se hur förslaget kan genomföras inom ramen för gällande svensk rätt och internationella förpliktelser.

I enlighet med Sveriges Stadsmissioners värdegrund, som värnar om alla människors lika värde och rättigheter oberoende av livssituation, strävan efter social rättvisa och inkludering, är det av särskild betydelse att lagstiftning utformas så att den skyddar individers trygghet och möjligheter till delaktighet i samhället. Sveriges Stadsmissioner menar att utredningens förslag inte bara brister ur ett rättssäkerhetsperspektiv, utan även står i konflikt med människovärdesprincipen.

Utveckling av Sveriges Stadsmissioners yttrande

Sveriges Stadsmissioner anser att det är nödvändigt att permanenta uppehållstillstånd bevaras och återinförs som huvudregel för alla skyddsbehövande och deras anhöriga i svensk migrationslagstiftning. Sveriges Stadsmissioner instämmer i kommentarer framförda av advokat Emilie Jörwall i sitt särskilda yttrande. Förslaget, som innebär att staten ensidigt ska kunna riva upp lagligt fattade beslut, är ett hot mot rättssäkerheten och inte i enlighet med legalitetsprincipen.

Vi vill särskilt lyfta fram att utredningen gjort en avsevärt extensiv tolkning av kommittédirektivet, till den grad att det kan ifrågasättas om uppdraget utförts i enlighet med instruktionen från regeringen. Det saknas därtill grund för påståendet att återkallelse av permanenta uppehållstillstånd skulle ha en positiv effekt på integrationen i Sverige. Tvärtom finns det stöd i forskningen för att tillfälliga uppehållstillstånd leder till otrygghet, risk för ökad ohälsa samt stress, negativt påverkad integration samt osäkerhet för individen.¹

Att utredningen fritt spekulerar i eventuella positiva konsekvenser av föreslagen lagstiftning utan stöd är allvarligt, särskilt när forskningsstöd talar emot lämpligheten och proportionaliteten av införandet av lagstiftningen utelämnats. Sveriges Stadsmissioner kan också konstatera att viktiga avvägningar gällande retroaktiv lagstiftning inom förvaltningsrättens område utelämnats, vilket gör att utredningen når felaktiga slutsatser.

EU-rätten och principen om berättigade förväntningar

Utredningen föreslår en ordning där uppehållstillstånd med grund i EU-lagstiftning ska återkallas. Utredningen drar slutsatsen att det går att skilja på å ena sidan rätten till uppehållstillstånd enligt EU-rättsliga regler och å andra sidan längden på uppehållstillstånd enligt nationell lagstiftning.² Skyddsgrundsdirektivet³ och familjeåterföreningsdirektivet⁴ har införlivats i

---

¹ Jutvik, K. & Holmqvist, E. (2025). Precarious Residence? A study on the Impact of Restrictive Migration Policy on Migrants' Subjective Well Being and Stress. *Nordic Journal of Migration Research*; Röda Korset. (2020). Längd på uppehållstillståndet – en europeisk jämförelse.

² SOU 2025:99 s. 60.

³ Direktiv 2011/95/EU om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehåll i det beviljade skyddet.

⁴ Direktivet 2003/86/EG om rätt till familjeåterförening

svensk rätt i utlänningslagen (2005:716) och utlänningsförordning (2006:97). Direktiven syftar bland annat till att garantera att en miniminivå av förmåner är tillgänglig för skyddsökande och deras familjer i samtliga medlemsstater.⁵ Skyddsgrunds- och familjeåterföreningsdirektiven är således så kallade minimidirektiv, vilket innebär att medlemsstaterna är skyldiga att i nationell rätt införliva vad som stadgas däri. Medlemsstaterna får efter ikraftträdandet inte heller behålla eller införa bestämmelser som är mindre förmånliga än de som stadgas i ett minimidirektiv.

Både skyddsgrunds- och familjeåterföreningsdirektivet reglerar när uppehållstillstånd som beviljats med stöd av direktiven får återkallas.⁶ Det innebär att direktiven tydligt reglerat i vilka situationer ett uppehållstillstånd får återkallas för personer som omfattas av bestämmelserna däri. Det är Sveriges Stadsmissioners utgångspunkt att dessa minimistandarder gäller för *alla* uppehållstillstånd som beviljats med stöd av direktiven, inte enbart för *tillfälliga* uppehållstillstånd. Att Sverige valt att införa bestämmelser som möjliggjort att skyddsbehövande och deras familjer kan beviljats permanenta uppehållstillstånd är oväsentligt för det skydd som direktiven ger mot godtycklig återkallelse av uppehållstillstånd. Det är således Sveriges Stadsmissioners uppfattning att lagstiftning som möjliggör återkallelse av uppehållstillstånd på andra grunder än de som stadgas i däri strider mot EU-rätten och därmed inte går att införa i svensk rätt.

Utredningen kommer vidare även till slutsatsen att det inte skulle strida mot principen om berättigade förväntningar att återkalla permanenta uppehållstillstånd eftersom just *permanent* uppehållstillstånd är en nationell konstruktion. Sveriges Stadsmissioner anser att denna slutsats är felaktig. Den föreslagna lagstiftningen innebär att *uppehållstillstånd* ska återkallas. Att en person har erhållit ett gynnande förvaltningsbeslut i form av ett uppehållstillstånd, som grundar sig EU-lagstiftning omfattas rimligen av principen om berättigade förväntningar. Vidare har EU-domstolen fastslagit att principen inte bara blir tillämplig när EU-institutioner väcker förväntningar utan även när en nationell förvaltningsmyndigheten väckt grundade förhoppningar genom att ge den enskilde tydliga försäkringar.⁷ Ett permanent uppehållstillstånd är en sådan försäkring och att konstruktionen saknas inom EU-rätten är således oväsentligt. Vidare har utredningen inte alls uppmärksammat andra EU-rättsliga principer så som rättssäkerhet och icke-diskriminering. Sveriges Stadsmissioner kan därmed inte se hur utredningens förslag är förenlig med principen om berättigade förväntningar eller EU-rätten i övrigt.

Rättssäkerhet och negativ rättskraft i svensk rätt

Sveriges Stadsmissioner motsätter sig att lagstiftningens retroaktiva påverkan skulle vara tillåten i relation till regeringens syfte och vill särskilt lyfta fram att de förslag som presenteras i utredningen inte generellt kan jämföras med lagstiftning som ges eller får viss retroaktiv verkan.

Sveriges Stadsmissioner anser att det anser att det strider mot grundläggande krav på likabehandling och rättssäkerhet att personer utan medborgarskap inte omfattas av samma generella rättsprinciper som

---

⁵ Se bl.a. skäl 41 skyddsgrundsdirektivet och skäl 6 familjeåterföreningsdirektivet.

⁶ Se artikel 21 skyddsgrundsdirektivet jämte artikel 16 familjeåterföreningsdirektivet. Se även artikel 24.5 i *Europaparlamentets och Rådets förordning (EU) 2024/1347 av den 14 maj 2024 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande och för innehålllet i det beviljade skyddet, om ändring av rådets direktiv 2003/109/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU* som tillämpas från och med den 1 juli 2026.

⁷ Domstolens dom av den 19 december 2024, Kaduna, de förenade målen C-244/24 och C-290/24, ECLI:EU:C:2024:1038, punkt 131.

svenska medborgare. Genom att institutionalisera en juridisk osäkerhet för en stor grupp invånare, trots att de inrättat sina liv i Sverige i förlitan på ett permanent tillstånd, undergrävs tilliten till rättssystemet och principen om likabehandling.

Vi ser med särskild oro på att förslaget motiveras genom att sammanblanda gruppen med permanenta uppehållstillstånd med generella samhällsproblem utan att presentera faktamässigt stöd. En sådan retorik förstärker en stereotyp och negativ bild av utlandsfödda och strider mot Sveriges åtaganden att motverka diskriminering och går emot människovärdesprincipen. Särskilt berörs grupper som redan är utsatta och har flytt undan krig och förföljelse och som dessutom i många fall redan drabbats av oförutsägbara förändringar inom migrationslagstiftningen de senaste åren. Det föreslagna systemet medför även en påtaglig risk för indirekt diskriminering. Då etableringsprocessen och uppfyllandet av försörjningskrav generellt tar längre tid för kvinnor, riskerar de skärpta kraven för fortsatt uppehållstillstånd eller medborgarskap att påverka kvinnor mer negativt än män, vilket försvårar deras möjligheter till varaktig status och ökar deras utsatthet. Åtgärden är därmed oproportionerlig i förhållande till de ingrepp den medför.

Lagförslaget utgör i sig ett långtgående intrång i den grundläggande förvaltningsrättsliga principen om gynnande besluts negativa rättskraft. Beslut med negativ rättskraft får som utgångspunkt inte återkallas eller ändras till den enskildes nackdel av den beslutande myndigheten och principen är grundläggande för enskildas rättssäkerhet.⁸ För att komma fram till att föreslagen ordning är i linje med gällande rätt tar utredningen stöd i det så kallade Barsebäcksmålet⁹ som i viss mån öppnat upp för lagstiftning som ändrar gynnande förvaltningsbeslut. Sveriges Stadsmissioner anser dock att målet i detta sammanhang bör tolkas med försiktighet, då lagstiftningen som behandlades i rättsfallet kommit till med helt andra syften och bakgrund. Domstolen tydliggör i målet därtill att lagstiftning som ändrar gynnande förvaltningsbeslut endast är tillåtna om lagstiftningen i sig är förenlig med svensk grundlag och inte behäftad med någon grundläggande brist. Som noterats ovan finns EU-rättsliga hinder för införandet av föreslagen lagstiftning, vilket innebär att förslaget inte är grundlagsenligt och därmed inte heller genomförbar enligt svensk rätt. Det ska även noteras att utredningen *Kvalificering till socialförsäkring och ekonomiskt bistånd för vissa grupper* nått slutsatsen att principen om gynnande besluts negativa rättskraft och principen om berättigade förväntningar hindrat direkt tillämplig lagstiftning som inskränker rätten till socialförsäkringsförmåner, ett rättsområde som - tvärt emot migration och asyl - inte harmoniseras inom EU.¹⁰

Vidare har utredningen *Skärpta och tydligare krav på vandel för uppehållstillstånd* lämnat förslag på övergångsbestämmelser med innebörden att äldre föreskrifter om återkallelse av uppehållstillstånd fortsatt ska tillämpas på ett tillstånd. Denna ordning föreslås just utifrån den enskildes intresse av rättssäkerhet och att direkt tillämpning av ny lagstiftning måste uppfylla grundläggande krav på rättssäkerhet och rättvisa.¹¹ Utredningen *Skärpta krav för medborgarskap* kommer till samma slutsats.¹²

Sammanfattningsvis redovisas således inte på ett fullgott sätt hur förslaget uppehåller grundläggande krav på förutsebarhet, rättssäkerhet och skydd för

⁸ SOU 2025:53 s. 303 ff. Se även C. Lebeck. *Legalitetsprincipen i förvaltningsrätten*. (Nordstedts juridik, 2018) s. 224 ff.

⁹ RÅ 1999 ref 76.

¹⁰ SOU 2025:53 s. 303 ff.

¹¹ SOU 2025:33 s. 692 ff.

¹² SOU 2025:1 s. 455 ff.

gynnande förvaltningsbeslut, trots att dessa frågor aktualiseras direkt av förslaget konstruktion.

Proportionalitetsprincipen

Återkallelsebestämmelserna i den föreslagna lagen medför en obligatorisk återkallelse av de permanenta uppehållstillstånd som omfattas av den särskilda lagen. Utredningen motiverar denna utformning med att den är "mest ändamålsenlig och lämplig" och syftar till att begränsa det skönmässiga utrymmet, det vill säga att tillämparen inte ska ha utrymme att göra individuella bedömningar.

Som anges ovan innebär detta att ett tidigare gynnande förvaltningsbeslut ensidigt rivs upp av staten, vilket endast får ske i undantagsfall, och åtgärden utgör i sig ett allvarligt ingrepp i den enskildes privat- och familjeliv¹³. Proportionalitetsprincipen kompletterar principen om negativ rättskraft och stadgar att myndigheter inte får vidta mer ingripande åtgärder än vad som är nödvändigt och rimligt för att uppnå ett visst syfte. I stället för att en fullständig proportionalitetsbedömning görs redan när frågan om återkallelse provas, har utredningen valt en konstruktion där återkallelsen är obligatorisk och där proportionalitetsbedömningen endast kan aktualiseras genom tre snävt utformade undantag. Proportionaliteten blir därmed inte utgångspunkt för beslutet om återkallelse, utan något som endast kan beaktas i undantagsfall. Av särskild vikt är att denna prövning inte heller ska ta hänsyn till de konsekvenser som kan uppstå om utlänningen i ett senare skede saknar förutsättningar för att beviljas ett tidsbegränsat uppehållstillstånd.

Den fullständiga proportionalitetsbedömningen, där intresset av en reglerad invandring ska vägas mot individens rätt till privat- och familjeliv, skjuts istället fram till den efterföljande prövningen av utvisningsbeslutet. Detta steg sker först efter att Migrationsverket redan har återkallat permanenta uppehållstillstånd och därefter konstaterat att personen inte heller kan beviljas ett tidsbegränsat uppehållstillstånd på någon annan grund. Genom att göra återkallelsen obligatorisk begränsas därmed den enskildes skydd mot en oberäknelig och godtycklig maktutövning vilket vi anser står i strid med framför allt legalitetsprincipen och proportionalitetsprincipen.

En central del av föreslagen lagstiftningskonstruktionen utgår från utredningens tolkning av kommittédirektivet. Direktivet anger att det bör övervägas om permanent uppehållstillstånd kan ändras till ett tidsbegränsat uppehållstillstånd när medborgarskap inte är aktuellt. Utredningen tolkar däremot begreppet "ändras" som att det måste omfatta även situationer där det permanenta uppehållstillståndet i realiteten återkallas utan att ersättas av ett tidsbegränsat uppehållstillstånd, om förutsättningarna för ett sådant tillstånd inte är uppfyllda.

Denna tolkning innebär dock att utredningen ger direktivet en extensiv och materiellt långtgående innebörd. Direktivet anger en prövning av om ett permanent tillstånd kan ersättas av ett tidsbegränsat tillstånd, inte en prövning av om en generell återkallelseordning bör införas även för personer som saknar alla tillståndsgrunder. Utredningens resonemang innebär därmed att uppdraget tolkas så att det omfattar en möjlighet att helt avskaffa permanenta uppehållstillstånd, även där direktivets ordalydelse inte ger stöd för en sådan följd. Resultatet blir att lagförslaget går längre än vad som kan utläsas av regeringens uppdrag och att den föreslagna lagen får en mer ingripande karaktär än vad direktivet förutsätter.

Särskilt om tidsbegränsade uppehållstillstånd

---

¹³ Artikel 8 Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen).

Utredningen ger intryck av att det finns goda möjligheter att beviljas tidsbegränsat uppehållstillstånd, men denna bild motsvarar inte gällande rätt. För flera tillståndsgrunder krävs styrkt identitet och giltigt pass, även när den enskilde saknar praktiska möjligheter att uppfylla dessa krav. Det gäller även personer som vistats i Sverige under lång tid och haft permanent uppehållstillstånd under många år.

Utredningen hänvisar till ställningen som varaktigt bosatt som en möjlig alternativ grund, men enligt Sveriges tolkning av EU-rätten krävs då styrkt identitet och dessutom att vissa övriga villkor är uppfyllda. För många av de personer som omfattas av översynen är detta inte realistiskt. Det gäller även arbetsbaserade tillstånd, där höga krav ställs på anställning, lön och arbetsvillkor samt på att identiteten är säkerställd.

Vidare påverkar utlänningslagens regler om anknytning möjligheten att beviljas tidsbegränsat uppehållstillstånd. Reglerna är restriktiva, särskilt vid ny anknytning eller när familjemedlemmar saknar tillstånd. De krav på försörjning och bostad som gäller gör att många inte har möjlighet att beviljas tillstånd, även om de har etablerat sitt liv i Sverige.

Den övergripande problembilden ger således uttryck för en förenklad uppfattning om möjligheterna att beviljas tidsbegränsat tillstånd. För många som förlorar sitt permanenta tillstånd kommer det inte att finnas någon realistisk tillståndsgrund. Den risk för utvisning som därmed uppstår beaktas inte i proportionalitetsprövningen, eftersom Migrationsverket enligt förslaget inte får beakta sådana följder i bedömningen av synnerliga skäl.

Det bör därutöver framhållas att utredningen, genom sin tolkning av kommittédirektivet, utvidgar uppdragets räckvidd till att omfatta återkallelse även i situationer där någon efterföljande tillståndsgrund inte finns att pröva. Kommittén har således gått utöver vad man fått i uppdrag att göra. Denna extensiva tolkning får särskild betydelse i kapitel 7, eftersom den förutsätter möjligheter till tidsbegränsat uppehållstillstånd som i praktiken ofta saknas.

Otillräcklig proportionalitetsanalys i konsekvensbedömningen

Kapitel 10 innehåller utredningens samlade konsekvensanalys samt bedömningen av förslagets förenlighet med Europakonventionen, EU-rätten och andra internationella åtaganden. Vi anser att analysen är otillräcklig i flera avseenden, särskilt när det gäller proportionalitetsbedömningen av huvudregeln om obligatorisk återkallelse, förslagets retroaktiva karaktär och konsekvenserna för barn. Proportionalitetsprincipen redovisas i betänkandets tidiga kapitel som en central rättsstatlig norm. När utredningen bedömer förslagets förenlighet med Europakonventionen och andra internationella åtaganden bygger analysen emellertid i stor utsträckning på en bedömning av de övergripande migrationspolitiska målen.

Åtgärderna anses proportionerliga för att de bedöms bidra till ett paradigmskifte, minska utanförskap och motverka fusk. Tyngdpunkten ligger således på systemnytta, inte på en prövning av om den specifika konstruktionen med obligatorisk återkallelse, snäva undantag, absolut vandelsvillkor och långtgående retroaktiv verkan är nödvändig och rimligt avvägd i förhållande till den skada som åsamkas enskilda. Proportionalitetsprincipen används därmed mer som ett generellt resonemang på övergripande nivå än som ett verktyg för att pröva kärnreglernas konkreta effekter.

Särskilt om konsekvenser för barn

Utredningen konstaterar att ett stort antal barn omfattas av förslagen, både barn med eget permanent uppehållstillstånd och barn som påverkas genom att vårdnadshavares tillstånd kan återkallas. Enligt utredningen rör det sig om omkring 9 000 barn, motsvarande drygt nio procent av de berörda, och

ytterligare cirka 7 800 barn om även den grupp som kräver manuell prövning inkluderas. Trots detta saknas en fördjupad analys av hur barns levnadsvillkor, trygghet, hälsa, utveckling och familjeliv påverkas när deras långsiktiga rättsliga status görs osäker.

Barnets bästa anges som en principiell utgångspunkt, men det framgår inte hur principen konkret har beaktats vid utformningen av reglerna eller i lagstiftarens proportionalitetsbedömning. Det redovisas inte heller hur barnets bästa har vägts mot statens intresse av reglerad invandring i de situationer där dessa intressen står i konflikt. Den principiella hänvisningen till barnets bästa är inte vägledande för reglernas utformning och har inte tillmätts någon synlig betydelse i den samlade intresseavvägningen.

Vidare saknas en analys av hur identifierade negativa konsekvenser för barn, såsom ökad otrygghet, oro och stress, skulle kunna motverkas genom alternativa lösningar eller genom stärkta rättssäkerhetsgarantier. Barnets rätt till delaktighet enligt artikel 12 i barnkonventionen har inte beaktats i utredningsarbetet. Det framgår inte hur barns perspektiv har inhämtats eller hur deras synpunkter har beaktats i konsekvensanalysen.

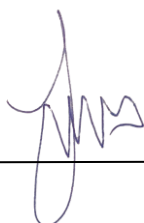
Att införa ett regelverk som tillåter återkallelse av permanenta uppehållstillstånd utan att samtidigt stärka barnrättsliga skyddsmekanismer eller föreslå kompenserande åtgärder är särskilt bekymmersamt. Barn råder inte över sin rättsliga status och saknar ofta möjlighet att påverka de omständigheter, exempelvis familjemedlemmars agerande, som enligt förslaget kan ligga till grund för återkallelse. Detta innebär en risk för att barn förlorar rättigheter på grund av omständigheter de inte haft någon kontroll över, i strid med barnkonventionens principer om icke-diskriminering, delaktighet och barnets bästa.

Ett system där barns uppehållstillstånd kan återkallas utan att det föregås av en tydligt normstyrd prövning av barnets bästa och utan krav på en individuell proportionalitetsbedömning riskerar att leda till en rättstillämpning som inte är förenlig med barnkonventionen. En sådan ordning kan inte accepteras inom ramen för Sveriges internationella åtaganden eller nationella rättsordning.

Sammantaget uppfyller konsekvensanalysen i kapitel 10 inte de krav som bör ställas vid lagstiftning som innebär omfattande ingrepp i enskildas rättsliga ställning. Avsaknaden av en fördjupad analys av rättssäkerhetsfrågor, proportionalitet och barns rättigheter innebär att beslutsunderlaget är otillräckligt.

Sveriges Stadsmissioner lämnar härmed på eget initiativ remissyttrande över slutbetänkande Ändring av permanent uppehållstillstånd för vissa utlänningar (SOU 2025:99) och hoppas att våra synpunkter beaktas i den fortsatta beredningsprocessen.

Sveriges Stadsmissioner

Jonas Rydberg, Generalsekreterare